

[Krarup.]

Aar, hvor Landbruget arbejder under meget ændrede Kaar og skal prøve paa at klare Tingene bedst muligt.

Den Svøbe, som Mund- og Klovesygen har været, og som under hver Epizooti har kostet Landbruget og Samfundet Millionbeløb, er nu tilsyneladende magtesløs, takket være en fremragende Indsats af Dr. Schmidt, der opfandt Vaccinen. Hvad det har betydet, er ikke let at forestille sig. Har end Behandlingen med Serum og Vaccine haft sine Børnesygdomme — det er ikke gaaet saa glat, som vi havde ventet —, saa ser det ud til, at vi er over det værste, og det er stor Tak værd.

Tuberkulosen blandt vore Husdyr er nu saa kendt og frygtet, at man synes at kunne skimte det store Maal: tuberkelfrie Besætninger i alle danske Landbrug. Hvis vi naar dette Maal, skyldes det et maalbevidst Arbejde af Veterinærer og Landmænd i Fællig, anført af den verdenskendte Videnskabsmand Professor Bernhard Bang. Vi er vist snart naaet dertil, at en permanent Lov kan afløse disse tidsbegrænsede Love, og at vi saaledes kan faa fastlagt et mere rationelt Arbejde paa at naa Vejs Ende og derunder stille stærkere Krav til de Efternølere, der endnu ikke har faaet udrenset deres tuberkuløse Kreaturer. Tidspunktet hertil er netop nu meget belejligt, da Kvægbesætningerne reduceres saa stærkt.

Jeg nævner den tredie af de ondartede smitsomme Sygdomme, den ødelæggende smitsomme Kalvekastning. Over for den har vi nu, takket være Professor Oluf Bangs glimrende Forskerarbejde, et Hjælpemiddel i Hænde, der er Guld værd. Naar jeg bruger dette Udtryk: Guld værd, taler jeg af egen Erfaring, idet jeg fra min egen Bedrift kan fremlægge et talende Bevis paa Nyttens af Professor Bangs Arbejde. Jeg kunde tænke mig, at det havde Interesse, at jeg bragte disse Oplysninger frem, som jeg har paa første Haand. I 1936 forekom der et ondartet Angreb af smitsom Kalvekastning i min Besætning, saa at 53,7 pCt. af samtlige 130 Køer kastede. Det medførte et Tab paa ca. 80 000 kg Mælk. Naar den højtærede Landbrugsminister før talte om, at den smitsomme Kalvekastning Aar efter Aar har givet det danske Landbrug Tab paa Millionbeløb, synes jeg, det har megen Interesse, at jeg kan give den Oplysning, at bare paa een Gaard kommer Tabet for Besætningens Vedkommende op paa en halv Snes Tusinde Kroner. Efter det store Mandedfald begyndte vi at vaccinere Kvierne, der er de mest udsatte for Kastning. Det er

for øvrigt den eneste Maade, man kan gaa frem paa. Saa kom vi i 1937 med paa 21,7 pCt. Kastninger. Siden har vi stadig vaccineret Ungkreaturerne med det Resultat, at der i Besætningen nu kun forekommer ganske enkelte Tilfælde af Kastning, og disse Tilfælde kan næsten alle tilskrives andre mere tilfældige Aarsager. I 1936 var altsaa Kastningsprocenten 53,7, i 1937 21,7; saa faldt Kastningsprocenten til 1,2 i 1938, i det næste Aar gik den op til 4,8, og i 1940 var den 2,2 pCt. Enhver vil kunne forstaa, at jeg efter disse straalende Forsøgsresultater gerne anbefaler Lovforslagets § 2, Stk. 2, om en Bevilling paa 100 000 Kr. til yderligere Undersøgelse og Forsøg angaaende smitsom Kalvekastning.

I § 2 omtales to andre Bevillinger, begge til Bekæmpelse af Kvægtuberkulosen. Jeg anbefaler dem begge, men tillader mig at udtale mine Tvivl om, at man naar det beregnede Beløb ved en Eksportafgift paa indtil 1 Øre pr. kg levende Kvæg, da Eksporten rimeligvis vil blive mindre i de nærmest kommende Aar, fordi vore Kvægbesætninger allerede er en Del reduceret. Denne Reduktion af Besætningerne gaar op i særlig store Tal i Aar ligesom i Fjor og vil give et tilsvarende Minus i de Aar, der kommer.

Selv om det maaske ikke kan faa Plads i en saadan tidsbegrænset Lov som den her foreslaaede, tillader jeg mig at gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa det ønskelige i, at der ad Lovgivningens Vej træffes Bestemmelser om, at de Personer, baade Mænd og Kvinder, der passer tuberkelfrie Besætninger, skal fremlægge Lægeattest for, at de ikke lider af smittefarlig Tuberkulose. Man har Eksempler paa — vi har et Par i mit Nabolag —, at Mennesker kan være Smittebærere for Kvægtuberkulose, maaske uden selv at vide af det, og derigennem bringe Smitte til ellers tuberkelfrie Besætninger. Jeg mener, at dette Forhold kræver en alvorlig Overvejelse. Hvis en Landmand med en tuberkelfri Besætning antager en Medhjælper, der viser sig at have smittefarlig Tuberkulose, kan Landmanden alligevel ikke forlange, at denne Medhjælper skal fratræde sin Plads, hvis han ikke selv tilbyder det. Dette forekommer mig urimeligt, da al Erfaring taler for, at Kreaturerne smittes i et saadant Tilfælde, og Ejeren saa kan begynde forfra med Udrensningsarbejdet.

Jeg vil tro, at man har et tilsvarende Forhold for Øje i Tjenestemandsløven vedrørende Besættelsen af forskellige Embeder, og jeg mener, at man burde have Mulighed